

Ludovica Carbotta (Torí, 1982) viu i treballa a Barcelona. La seva pràctica investiga l'espai urbà i com els individus es connecten amb el seu entorn. A través d'instal·lacions, textos i *performances*, reflexiona sobre conceptes com «lloc», «identitat» i «participació». Actualment, desenvolupa un concepte anomenat *fictional site specificity*, que reinterpreta llocs reals dins de contextos ficticis i destaca la imaginació com a clau per a la construcció de coneixement.

El 2019, va participar a *May You Live in Interesting Times*, la 58a Exposició Internacional d'Art de la Biennal de Venècia. A més, la seva obra ha estat presentada recentment de manera individual al MAMbo (Bolonya), l'European Pavilion de l'OGR (Torí), la Sala Verónicas (Múrcia) i la Fondazione Sandretto Re Rebaudengo (Torí). D'altra banda, ha exposat en espais com Bombon Projects (Barcelona), el Bündner Kunstmuseum (Suïssa), Marselleria (Nova York), la Galería Marta Cervera (Madrid) i Careof (Milà), entre altres. Al llarg de la seva trajectòria, ha rebut diversos premis i reconeixements. També és cofundadora del programa de residències Progetto Diogene i del centre de recerca The Institute of Things to Come.

Agraïments: Julieta Dentone, Filippo Minoglio, Francesc Noy, Lina, Willem, Lea, Rasmus Nilausen, Sofia Romeo

Durant els mesos de l'exposició, diverses sessions de treball amb nens aniran modificant, movent i reconfigurant les peces de la sala. La consigna: tornar-les portàtils, que puguin sortir fàcilment a l'exterior. Més informació properament.

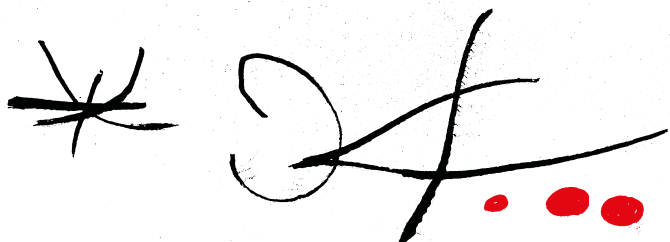
Per a més informació:

com des d'aquí
Cicle d'exposicions
curat per
Carolina Jiménez

Propera exposició
del cicle:

Marwa Arsanios
13.11 –
18.01.2026

Fundació Joan Miró

Parc de Montjuïc
Barcelona

Centre d'Estudis
d'Art Contemporani

Espai

13

Ludovica
Carbotta
Constructores
de mons molt
semblants
al nostre

11.07 –
02.11.2025

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Ludovica Carbotta

Constructores de mons molt semblants al nostre

La ciutat és el *locus* de la pràctica artística de Ludovica Carbotta. En les seves escultures, performances, arquitectures ambulants, dibuixos, textos i pel·lícules, tot allò que és urbà apareix com un àmbit d'experimentació, crític i temptatiu, abstracte, fins i tot, o, com expressaria ella mateixa –potser més militantment–, com un «model». Un model que pugui incloure alguns dels molts fronts d'aquell «dret a la ciutat»,¹ en un context de consensos monolòtics en què aquests han quedat massa apartats de la nostra expectativa de transformació de la vida quotidiana a través de l'autogestió de l'espai i del temps. La Ludovica vigoritza –potser més radicalment– una segona via: la de l'autoconstrucció. Disloca, de passada, un dels antagonismes prevalents en el pensament polític contemporani: el binarisme entre *model* i *via*.

Entrar a *Constructores de mons molt semblants al nostre* és endinsar-se en una escena en construcció. O, més ben dit, en reconstrucció, perquè, si bé l'exposició aglutina obres de nova producció, ha estat concebuda com una reformulació d'un projecte del 2009, a partir de la insistència d'una preocupació que l'artista manté des d'aleshores: evidenciar com són d'estrany els espais que habitem, mostrar com són de ficcionals –o construïts– els mecanismes que configuren la nostra relació amb l'àmbit urbà. En altres paraules, exposar com és d'anormal el que és normal.

El títol de l'exposició, com és habitual en Carbotta, funciona com una pauta de desxifratge del seu univers, dels seus «mons». La «semblança» a què al·ludeix és una declaració d'intencions, un manifest camuflat. La semblança descarta la rèplica o la traducció exacta i ofereix resistència tant al sortilegi del que és desconegut com a l'actitud redemptora

del que és nou. En lloc d'això, opta per un ampli repertori de relacions de simulació, diferenciació, deformació, identificació, desproporció, enrariment o paròdia. El grau de semblança o dissemblança amb la realitat és el que l'exposició sondeja, el que deixa en suspens, el que encara ha de venir.

Aquí, aquest miratge es materialitza a través de diverses dinàmiques. En primer lloc, la del canvi dràstic d'escala: l'empetitiment d'estructures arquetípiques de transport i logística, com ara palets o sacs de runa, i l'engrandiment de residus i deixalles que es poden trobar pel carrer: una bossa buida de patates, una canya i, per què no, unes ungles de gel. En segon lloc, la de l'encofrat. A la sala es disposen fustes, puntals, suports i bastides precàries construïdes durant el muntatge. Apareixen embalatges i materials de protecció que no se sap ben bé què protegeixen. O si, més que protegir, malmeten. Tampoc no queda clar si dins els encofrats hi ha escultures o si les escultures són els encofrats. També podria ser que una vegada haguessin estat una cosa i ara en siguin una altra. Això és el que ha passat amb el canvi d'ús de les fustes que anteriorment havien contingut sorra per a Eva Lootz. Carbotta no és ingènua pel que fa a la provisió de referències que el gest imanta. És precisament en el rastre que deixa el que hi ha –el que és real– per obrir-se al que és possible que troba la distància o la proximitat necessària per a una altra imaginació. D'altra banda, de la mateixa manera que no s'atura a comprovar si té tots els taulons necessaris per construir una rampa a l'escala, les peces tampoc no es preocupen de reunir tots els elements dels *originals*, sigui el cap d'una orel·la o la bicicleta d'una roda. Aquest desajust adquireix una rellevància especial quan es tracta d'interpel·lar les formes de consens hegemònic construïdes al voltant de la infantesa.

I és que, d'un temps ençà, les obres de Carbotta es llancen sense xarxa a posar-se a prova a les mans de lis nenis. A deixar-se manipular i *adulterar* per eines que ellis mateixis poden fabricar. A esdevenir joc i zona de joc infantil. Aquesta dimensió *playground* connectaria amb la d'una genealogia d'artistes, urbanistes i activistes com Aktion Samtal, Group Ludic, Baroness Allen de Hurtwood, Ute Frittsch, Cornelia Hahn Oberlander, Isamu Noguchi, Joe Brown

i, per descomptat, amb els preceptes d'*El model*, de Palle Nielsen. Carbotta no tan sols reactiva el llegat d'aquells parcs infantils com a laboratoris urbans especulatiu, sinó que hi incorpora posicionaments i vectors que sorgeixen d'examinar aquests *models* des d'altres sensibilitats feministes contemporànies.

Davant l'hegemonia actual d'una ciutat que neteja, que expulsa, que ordena, l'obra de l'artista es mostra particularment atenta a les possibilitats dels *playgrounds* dins el sistema de l'art: quins canvis d'usos, quines formes d'intervenció, agència, autoria i patrimonialització posen en joc. La seva és una pràctica que troba un lloc en el marc institucional com a pretext estratègic i provisorio des del qual poder obrir una via de circulació efectiva a la ciutat.

Richard Sennett escrivia que, a la ciutat, almenys dos elements obstaculitzen el trànsit cap a l'adultesa: les famílies i les comunitats. «Lamentablement, els diversos grups urbans, com que no disposen de fòrums d'expressió, es repleguen sobre si mateixos i alimenten el seu ressentiment cap als altres. Si els reunim, augmentarem els conflictes expressats i reduïrem la possibilitat d'una explosió eventual de violència.»²

El desordre –la protesta, la revolta, la queixa– és, per a Carbotta, el terreny per a la creativitat. L'harmonia i la convivència no apareixeran mai si les busquem en un replec del que és probable. Per això, cada peça ha estat concebuda per *treballar* a partir de l'acció. La que hi va haver abans i la que vindrà després. Al capdavant, un model només serveix si s'utilitza. És possible que la primera qüestió que calgui plantejar a l'exposició hagi de fer referència a la seva utilitat. Per a què serveix? Que no existeixi una resposta ni una direcció és torbador i encoratjador a parts iguals. L'obra de Carbotta sol·licita un exercici continu de reapropiació performativa que interpel·la i anima formes d'imaginació col·lectiva. És en el seu caràcter obert i fluctuant que rau la seva potència.

Carolina Jiménez, comissària del cicle

¹ Henri Lefebvre, *Le droit à la ville* (El dret a la ciutat), 1968.

² Richard Sennett, *The Uses of Disorder: Personal Identity & City Life* (Els usos del desordre: la identitat personal i la vida a la ciutat), 1970.